

ממסורת הש"ס

(א) מנחות ה' חילין 5:
תמורה כט. (ב) [מסות]
כא: (ג) [הך קרא בשבת]
כחב ודאלי 5-ל כל תלאסה
לא יעשה בהם דכחבי גבי
חב הפסח שמות יב עז.
(ד) 5-ל [הספן] (ה) [מסות]
(ו) כט. (ז) לפעיל חת:
(ח) לפעיל ה: (ט) [לפעיל חת:]

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דלג חזית
וכו' דהרי סופו:

מוסף רש"י

[illegible]

דבינו חננאל

מן המתים מותר שבו,
 לאות ששנינו בברא,
 בלום אפילו עילה אלה
 מהזרן מן הכל. אם עלתה
 ששנינו מותרין מותרין
 הן, מכאן מורה ששכלה
 במאמר, מן עירקה ישראל
 מן הין המזרן לישראל,
 נכסן אמרן אין מביאין
 מן המזרן, ויכול, אלא
 ידיו מן המוקצה, אברה
 יא, אלא, אלא
 המוקצה, ומה ראת
 החזרתי, מן המזרן מכל
 כל מותר מותר ונזר
 ונזר לו להקריב כי
 כל ניקרן אף כל אשמו
 נזר ונזר לו, ואי מוקצה
 ואשמו המים ויכשר הוא
 ואשמו הנזר מן המזרן
 אין מוקצה אשור מן
 התורה אין מותרין,
 ואשמו אשמו
 ואשמו ויכשר אשור

ואוהרתיה ולא ידבק בידך מ
מחלוקת ר' אליעזר ור' יהוש
בעי האי מפריש. כל חדא ז
אמרינן הוואיל, וכין דאיכא
אלא הוואיל ובעידנא דקא
לבו ביום, דהא אית ליה אח
באפית המת שלא הופרשה
לכהן. אבל הכא לענין האופ
קמי ר' זירא ולא קבלה. אמ
הרי הוא עובר משום לא חש

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

מת.

עין משפט
גר מצוה

ל' א מ"י פט"ו מהלכות
מאכלות אסורות הלכה
ד':
ל"ח ב מ"י פ"ה מהל'
אסורי זנוה הל"ט:
ל"ח ג ט"ז הלכה י':
מ"ד מ"י פ"א מהל' י"ט
הלכה ג:

זה אור השלם

1. וְיֵשׁ אִתָּךְ מִן הָאֵן
וְהַקְהִילִים מִשְׁמֵחָ
יִשְׂרָאֵל מִנְהֻמָּה וְלֹעֲלֹה
אֲשֶׁלְמִיּוֹת לִכְפֹּר עֲלֵיהֶם
נָא אֲרֵנִי אֲלֵהֶם:
2. יִחְזָקֵנוּ מִהוּ
וְלֹא יִדְבֹק בִּידֶךָ
מִקּוֹמָם מִן הָאֵן
יִשׁוּבֵנוּ מִמִּזְרַח אֶפְרָיִם
וְלֹא בְּרִמְסֵי הָרֶמֶס
וְהָרֶמֶס כֹּאשֶׁר נִשְׁבַּע
לְאַבְרָהָם: בְּרִמְסֵי יֵה
וְלֹא בְּרִמְסֵי חֻזְקָה אֵל
מִיָּתֶךָ וְהִיא תִרְסֵם עֲלֵהֶם
בְּחֵץ תִּשְׁקָעוּן וְחֻזְקָה
תִּתְעַבְּנוּ בִּי וְיֵרֵם אֵל
בְּרִמְסֵי יֵה
3. וְתִתְעַבְּנוּ אֶת מִצְבְּחֹתָם
וְשִׁירְתֶּם אֶת מִצְבְּחֹתָם
וְאֲשֶׁר־יִתְעַבְּנוּ תִּשְׁרָפֶנּוּ
וְפִסְלֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּנְרָשֻׁן
וְאֲבֹתֵיהֶם אֵין שְׁמוֹן מִן
הָאֵן מִהוּ:

דברים יב ג
5. לא תעשון כן ליה
אלהיכם: דברים יב ד
6. ויום השביעי שבת ליה
אלהיך לא תעשה כל
מלאכה אתה ובנך ובהמך
עבדך ואמתך ובבהמתך
וגרך אשר בשעריך:
שמות כ ט

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

רבי אפרים הלכה ב'ר' אפרים ה"ר
יוסף פסק כרבי משום דקיימא
לן כוותיה מחזירו וכן מנהג ור"י
דוחה דשמה לא קאמר הנה כרבי
מחזירו דהא אפליגו רבה ורב חסדא
בבבא והא דהלכה כרבי מחזירו היינו
היכא דליכא פלוגתא דלמוראלי:
משמע

וְקָצָה דַּאֲרֵייתָא מִהּ לִי אִיסוּר
מֵרַמְתִּי כִּי־חִלּוּק מְלֹאכּוֹת לִשְׁבֶּת
לִי עֵצִי אֲשִׁירָה וְאוֹתָרָה מִהֶבֶא
וְאֶחָא חֲבִירָה דְרַבִּי לֵאבִי וְנִלְקִי
פִּיק הִבְעֵרָה וְעִילָל עֵצִי הִקְדִּשׁ
שׁוֹן כֵּן לַה' וְאֵלֵהֶם אִמֵּר רַמִּי
וְרִבִּי יִהְיֶשֶׁה הִיא דְרַ"א סָבֵר
לֵאמֹר רַב פֶּפֶא וְדִילְמָא עַד
עֵידֵנָא דְקָא עִילָל לְתַנּוּרָא כֹּל
זֶיֶן הוּא רַחוּי לְדִידִיהָ לֹא חֲזִי
שָׂא בְרִיה דְרַב אִידִי וְדִילְמָא

אם אמרין הואיל אלא דאכא
נא דחוי מיהת לאורחין אימא
בבי ירמיה ור' זירא ר' ירמיה
זירא מילתא דקשיא לן ואתיא
רוח משמיה דגברא רבה ולא
ליה רבי יהושע לדברך הרי

ויקח ליה ואי איתא לימא ליה
 תנינא בברייתא אמר לו ר"א
 ושתיק ליה ה"נ דלא אהדר
 מין שמוהדרין עליו משום כל
 הדר ליה במתני' ה"נ אימור
 ר' יוחנן תניא רבי אימור הלכה
 ויעור עיסה רבי ישמעאל בנו
 ישעורין שלשת קבין ר' נתן
 ישמעאל בנו של ר' יוחנן
 ארבעה קבין לא קשיא הא
 מינה גרעין חיי' חסיכתא
 ושערי מעלייתא דאילו התם
 פיסחא וכן לחלה (ו) (התניא)
 חמשה

ר' אליעזר סבר שרי לאספותה ואע"ג
מכל חדא פורתה ור' יהושע סבר לא
היה עד הערב וישרפנה: **אמר**ו: **הא**
הא הנהא ממון לר' אליעזר אפילו הכי
מים למעבור על פה לאש כלל מלאכה
לאמיור דבתררייהו פליגי ר' אליעזר
איל ואיכא למימר בכל חדא חזיא ליה
ובאל דהירצא לעיל (טז): **כד**ויל עלמא
נבל ירעה: **לכ**ה **כ**ן **כ**תירא. **חז**יל
קריבין להמקין יותר מן המיטות:
ות: **ש**מ **מ**ינא. לענין מקח וממכר:
בטובות קריים ובדעות שלשה קריים
נשא: **ק**א **מ**ונא. קב של אותו
מי כל ימות השנה להחזיר בתלה:
חמש

נתן בשעור אפיית עיסה, והאי אמר בחטין קבין וטורחא דגני טפי מהי. ור' נתן אמר בחטין שלשת יניא, פירוש בהרה. לפיכך אפילו שלשת אבין מותרות מדרה. לפיכך אי אופין שעורים אלא קבין שותן קבין חטין. ור' דאמר שלשת אבין שעורים, ור' אבהו, ור' דאמר שלשת קבין חטין חטין חטיתא. השעורים חטות שלשת קבין, ודעוהו דרעבא בשעורים. נמצא בין חטים ימות לחטים רעות שליש. אמר ר' אבהו מלוגאנהו לפסחא קו תיחלה, ופסחא בערבא. ור' יוחנן ור' יעקב ור' יצחק הלויא מן חטתא בערבא. ור' שמואל ור' יוחנן ור' יצחק הלויא מן חטתא בערבא.

ימן המאתים ממותר שתי מאות ששנתייר
בכור מכאן *לערלה שבטילה במאתים
ממשקה ישראל ⁶מן המותר לישראל מכאן
אמרו ⁷אין מביאין נסכין מן הטבל יכול לא
יביא מן המיקצה אמרת מה טבל מיוחד
שאיסור גופו גרם לו אף כל שאיסור גופו
גרם לו יצא מוקצה שאין איסור גופו גרם לו

אלא איסור דבר אחר גרם לו ואי אמרת איסור
נופו מה לי איסור דבר אחר ועוד הא את הוא
ואין חילוק מלאכות לוי"ט אלא אפיק הבטחה
ו² ולא ידבק בידך מאומה מן החרם אמר ליה ר
נמי משום ³ ולא תביא תועבה אל ביתך אלא
ואוהרה מכהא ⁴ ואישייהם תשרפון באש ⁵ ולא ר
בר חמא הא דרב חסדא ורבא מחלוקת דר"י
אמרין הואיל ורבי יהושע סבר לא אמרינן ה
כאן לא קאמר ר"א התם דאמרין הואיל אלא
חדא וחדא הואי ליה לדידיה אבל הכא דלא
אימא הכי נמי דלא אמרינן הואיל אמר רב

לא היא עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם
חדא דלא חזיא לא לדידיה ולא לאורחין אבל
הכי נמי אמרין הוואיל אמרוהו [רבנן] קמיה
קיבלה ו' וזר לא קיבלה א"ל רבי ירמיה לרב
כמה שני במאי פליגי ר"א ור' יהושע השתא אמר
ניקבלה אמר ליה היכי אקבלה דתנינא אמר

הוא עובר משום^ה "לא תעשה כל מלאכה" מעמא דדיי משום הואיל א"ל וליטעמדיך הא לדברך הרי הוא עובר משום כל יראה וכל יראה הא קא מהדר ליה במתני' דתנן לא אוהו יראה וכל ימצא אלא שתיק ליה בברייתא ו שתיק ליה במתני' ואהדר ליה במילכתא כר"א ור' יצחק אמר הלכה כבן בתירא וכמה של רבי יוחנן בן ברוקה אומר בחיטין קבין אומר משום ר"א חילוף הדברים והתניא ר בן ברוקה אומר בחטין שלשת קבין ובשעור בחסיכתא הא במעלייתא אמר רב פפא ש מחיט מעלייתא טפי מדגרעין שערי חסיכתא תילתא והכא ריבעא אמר רב קבא מלוגנא

בן אִמְרִי הוּאִיל וְהַ יְהוֹשֻׁעַ סָבַר לֹא אֲמַרְנִי הוּאִיל וְהַי פִּיר
בְּכֹן אִסְכּוֹר מִלֵּאכֶה הוּאִיל וְכֹל חֲדָה וְחֲדָה חוּזֵה לִיָּה דְמִי לְמַשׁ
לְחֵלֶה הֵלֶכְךָ כִּיּוֹן לְטוֹבוֹת אֲנִי מִמּוֹן וְלֹא עֲבַר עֲלֵהָ מִן
טוֹבוֹת אֲנִי לִיכָּל לְחֵלֶה מִגּוֹשְׁמִיחֵי לְחֹד דְּנִי גַּם לִי
לְחֵלֶה וְמוֹטוֹת לְגִבּוֹר עַל כֹּל רִחְקָה מִלְּחִי וְאִנִּי עֲבֹרָה מִדֵּשֶׁה
וְהוּאִיל. וְאִין כֹּאן חִילּוֹל: אֲסֻדֵּר לִיָּה בְּמִכְלִיכָה אֲחֵרִיכָה. וְהַ
גְּבִיָּה עֲבַר עֲלֵהּ וְלֹא־פִתּוּהָ קוֹדֵשׁ לִכֹּן אִין כֹּאן אִסְכּוֹר דְּאִמְרִי
חֲמֵךְ שְׁמַחֲרִין עֲלִיו וְהַ אִפִּי לֵה עֲבַר עֲלֵהּ דְּלֹא אֲמַרְנִי הוּאִיל
וְלֵן הֵא דְּלֹא־דֵּהֵר לִי רִי אֲלִיעוֹר לִיָּה יְהוֹשֻׁעַ הֵא עוֹבֵר
עֲלֵהּ שִׁכּוֹל לְשׁוֹמְרֵה מִדִּי שְׁמֹשׁ: חִילּוֹף דְּבִדְרִים. כִּשְׁמֵי
וּמַעֲלִייתָהּ בְּחִירִיתָהּ בְּחִסְקִיתָהּ שֶׁלֹּא אִין אֵלֶּה קִבִּישׁ
וּמִמָּה דְּגִרְיֵן שְׁעֵרִי חִסְקִיתָהּ מִמַּעֲלִייתָהּ דְּלִילוֹ. בְּחִטִּי קִהֵּ
וְיֹצֵאתָ שֶׁשֶּׁתּ קִבִּין וְהִרְעוֹת אֲרֻבָּה לִיכָּל גִּרְעוּמָה אֵלֶּה
שִׁיכֹל לְשׁוֹמְרוֹ מִן הַחִימוֹךְ: וְכֹן לְחֵלֶה. כֹּהֵךְ שִׁיעוֹר עִסְתָּה

[illegible]

והכל ביום טוב קיימין ומחייבין לה
משום יצי' מרמי' משום מוקד' ומשום
בשול' גדי ביום טוב: אלא רמי' בר
מא' לא דרכו בר מוסד'. דלמי' לרמי' (א)
גבי יום טוב אי שרינן לה משום
האילן או לא: מלתוקן רבי אליעזר
ור' יוסט' ביא דרבי אליעזר כפר
אמרינן בוליא. אע"ג דסופו מבעי
ההוא רב' (ב) רבי' דיה' בלג' מיל'

[illegible]

הנהלת: **אכל הכא** דלאורחין הוה
דקווא. והרי עדיין לא זימן בית
לילה הוואל למישרניה דרבי אליעזר:
לכא הוואל לא דרדימ ואלא לאורחין.
(א) והרי מוסף ליעול אחת תחלה שאין
דרך לבנות מכלל אחת: **אכל הכא**.
דאורייתא ומוספא דאורייתא.

לדבריהם הוא נחמד ומזדמן ונחמד שיש
אמרין הוואל נשעריה, לא שמהו
דאמר ר' יושע לא זהו חמץ שמחזירין
כיו' לנחמם לית ליה הוואל וכל צני
ימשל עלה אפילו לחומרא וכל שני
הוואל דבא לקודא לא דמי דנשאל
מיהא לאו דיהיב הוא וכן שמעמי
ונמנמס לני עלה ונראה צעיר דאין
הוואל כזה בדבר שאינו של דמינא
דאין ואי צני מימי לא צני דנשומי
רואל ק' קדש דקמיא קין' אבל איה
רואל של גזיה ולא פליג ר"א הא
אי צני פריך ליה ויהי דיהיב איה
קמיא דקמיא לאו איה חמץ דאין

ומתוודעו לפרטים הכסודיים בראשית
דשמעתי הוואל וזי געי מישיל
עליה לא גר' אלף הכי גר' ר' אלעזר
דקוף סוף איכא חזא דלא חזא ליה ר' אלעזר
אמרין הוואל דלא סופו ליעול אחת
דרמי כר חמא: מילתא דקאסי כל
השחא נמי עובר משום לא תשחא כל
ועשה מעשה כדריס: טעמא דידא מ
סבר טובת הנאה ממון הלך יזי מחמ
ור' יושעא סבר אינהו הלך לא
טובת הנאה אינה ממון אמת לא
לזון: ציור עיפס. לזון בפסא ול
הא בחסיפא הא כמעליא. קמייתא
גרעין חיטי חסיפא ממעליא עפס
אלתא גרעי מילתא וזילי כשעורין
מקום: לפיכא. שלא לזון יומא

הבעה היטל עצי אשור,
והנחתה לו יריק בן תורש מאוסה מן ההרס כו', ונתת לו זר וכו', ואקיימנו את
מולותי לו אליעזר כו' הרשע ממתי' בהואיל, ופילני בדבריו ורב חסדו, ר' א
לא מפרים כל דא דחזו חזיו' דהו' ופילני דהו' למיפסי. ופסל את הקרן
אשרינו בהואיל, וביקן אחריו דא חזיו' לא חסדו. ור' אבא לא רלמא לא
לא חזיו' ובעינתו קרא אפי' כל כל חזיו' דחזיו' לא חסדו. ופילני מים
לב' כוים, דחזיו' אית' חל' חזיו' אפי' חסדו ר' אבא ר' אליעזר. ודחיו ר' אבא שיש
אחיה' פת' חסדו והופסי' חיל' מננו' אלא חסדו אית' פת' חזיו' אפי' חסדו
לנחן, ופסל אכא ענין חזיו' מים כו' לחז' דא חזיו' חזיו' חזיו' חזיו' חזיו' חזיו'
קרי' ר' אבא כהילא, אסר' חל' כל מלכא, אפי' חסדו, חזיו' חזיו' חזיו' חזיו'
ר' חורא עובד חסדו לא חסדו כל חזיו' חזיו' חזיו' חזיו' חזיו' חזיו' חזיו' חזיו'

א. נראה דיש טענות סותר בדבריו ובכ"ל טעמא דר"י וא"י אכריע דבשאלני אוספה נמצאתי עיבר על כל מלחמה לא יעשה בהם ועושה כו'.